

číslo:

NEPRODEJNĚ!

Prosinec je prvním měsícem zimy a posledním měsícem roku. Je zahalen kouzlem vánoc, veselím silvestra a tajuplným očekáváním nového roku. Dny jsou krátké a než se neččeje, je tu dlouhý, melancholický večer. Počasí bývá různé. Nepřichází-li dlouho sníh, podobá se listopadovému. Jindy je zase bílo jako v lednu. Les se zdá začumáný, smutný a na prvý pohled zpustlý. Ale první sněhový poprašek nás přesvědčí o pravém opakku. Najednou je les protkán desítkami stop ptáků, hloďavců, vysoké, šelem, Z ptactva u nás přes zimu zůstávají strnadi, pňkavi, střízlíci, čížci, šoupálek, chocholouš, skorec, lednáček, čatel strska pouč, sýkory, vrabci a další.

V této zdánlivě nepříznivé době začíná v korunách smrků a borovic hnízdit křivka. Poč zamrzlou hladinou řek se od prosince do ledna tře naše jediná treskovitá ryba - mník a na hladinách rybníků, spoutaných ledem, můžeme při troše štěstí najít ončetří hraďy. Po ranení lovců padají v polích poslední zajáci. Rostlinstvo strádá novou silou v pupenech - příroda oč očívá...

Ne tak ty. Jdeš a čerstvě nepadaňý sníh zlehka povrzává poč kanečou. Všude je nezvyklé ticho, rušené jen občas lehkým zapraskáním větví sténajících poč tíhou sněhové čepice. Nekonečná bílá plň se táhne až někam k obzoru a jiskří jako homole cukru, které jsi jako malý kluk tak rád mlsával. Nepadá tě vzpomínka na tu dlouhou řadu přečedých vánoc - é od těch z nejmenších dětských let až do nečavných. Ve vzduchu najednou cítíš nesláčlou vůni kačičla a miliony nočních hvězd svítí a blikají místo tradičních prskavek. Krazivý den kdy tě zima tahá za červenou bambuli nosu a zalézá až za nehty, kdy se horký dech okamžitě srúží na fousech do neččetných malých rozpouchů a konec konců i ten kulich / čnes nahrazující pyšně sombrero letních měsíců / jsou neočtytnými spoččníky tvého vejšlepu.

A noc - kruté lečová, ale přesto překrásná zimní noc s neopakovatelným kouzlem tajemné hry stínů kouzlicích na křičovce počklač pohádkové motivy. Zimní noc, kruté a zároveň povznášející, načprosne prověřující, ale i tiše očhalující openu poznání tomu, kdo chce rozumět. Čary zimní královny ztrácí moc před vůlí člověka načhá-jícího zvažnout hozenou rukavici. Lidská vůle zapasí se silou přírody a až ne vždy vítězí, ustup nezná. O to krásnější jsou ziani rána. Pro nezavěcence monotónně kočívá s úns, rna jeano jako druhé, se stále stejnými chuchvalci mlhy nač čosud nezazrjají řekami, se ztuhami kouře ze sazemí značlovaných komínů. Ale pro načince, infikovaného bakterií nespoutanosti? Nejen snilkové a romantičtí básníci jsou s to ocenit proměnlivost ročních období. Nejinak je tomu i na našem trilu. Na vandru životer. Na cestě kdy opuštíme, hledáme, naččázíme a opět ztrácíme a pořád v tom lítama až po uši. Ještě vzpomínáme a přitom v nás čoutné nové načče. Vyškrábeme se na kopec dřív, než se stačíme rozhlédnout a vychutnat tu chvílku klidu, už nás láká vzdálenější vrch. Z dalky vypadá krásnější a přita žlivější a my jsme přesvědčeni, že tam už konečně zůstaneme.... Někdy takový načdeme - ale na jak dlouho? Jsme povahou snilkové, tuláci a snad i trochu blázni. Vždyť přece dopředu víme, že načhorně modrá obloha nač kopcem na obzoru nám zase uteče o kus dál, až tam dojdeme. A že roztomile kučrnaté ostrůvky nejsou jic jiného, než háje borovic - zrovna takové jako ten, ve kterém jsme tak blaženě usínali předevčirem. Možná, že kdybychom se někdy ohlédly, že by se nám tam vzaču zdálo nebo stejně modré a lesy stejně hunaté. Možná by nás to přesvědčilo zůstat ve chvíli, kdy se už chystáme zase zvednout kotvy. Možná bychom pak bylj moudřejší, víc čávali, mň chtěli a hodně očpoušteli. A možná, čost možná, že bychom tím nic neztratili.....

Vám chci poděkovat, vy muži,
 vy muži, kteří neznáte hranice sní zdi,
 kteří jste zaměnili státnost a slepou poslušnost
 za vře lednou cestu do barevného neznámo,
 vám, muži, kteří jste na věčné cestě chcipli zoufalství,
 nepochopením a hladem po životě,
 vám, kteří jste nedežili a věčně sníte svůj sen
 o modrých obzorech v hrobech kolem cesty.
 Vám stavělo pomníky záviděníhodné opovržení
 otvých, městných, hnusných sesolibých kšichtů,
 panychidu zpívaly koruny sošen,
 pohřebním průvodem byly svedky hyen a žalay hladových supů...
 Vám uslintané řeči krvokáčů zněly
 jak praskot v ohni hořících odpadků....
 Vám chci poděkovat, vy muži,
 že nelehnu nikdy jak hlína v hniající zátoce řeky,
 vy muži z opilych korátů plujících ze slunce,
 vám chci poděkovat.

V. Á. A. ....

V. Á. A. ....

Měla jsem hrozný sen. Jela jsem nočním vlakem a třídila poštu. Zase
 stojíme. Někdo hodil do schránky na poštovním voze hrst dopisů.
 Vzduchem jsem si. Těch nekonečných veselých vánoc' jsem měla už po
 krk. Umětnu do ochránky a ustrnu. Veselý slunovrat. Čekáme tě večer.
 Jmelí nenos, je ho tu dost. Lalčí lístok. Zveme tě na taneční raj
 pod ze pálenou jedlí. Ať žije slunovrat. Asi si hlavu naroutíš, ale
 třetí lístok je také divný. Salvo. Čekávám tě na hostině. Tedy
 Publius."

Vánoce na krku a někdo se tuče strašit! To už jsem byla vankrě a va-
 čela, proč to tak bylo. Líbila jsem povídky o původu vánoc. A tak
 honem do Littové slovníku naučného a zdi je poučení.
 První poždrev byl ze staré Anglie ještě před vpádem římské, kdy tam
 poročně žili altové. Jejich kultura byla velmi na vysokem stupni.
 Anali jí dráhu slunce a oslavovali zimní slunovrat v domech zřebo-
 ných jmelis. První lístok byl od starých germánů. Ti zapelovali v
 den slunovratu nejkrásnější jedli a tančili kolem ní na počest vře-
 cejícího se slunce, dárce života. Jdn Saturn byl ve starém římském
 bohem setky, rolnictví a vinařství. Hlavní slavnost na jeho počest
 byla 17. prosince, což souviselo s nadějí na opětne předložení ana-
 hlavnosti, které se nazývaly Saturnalia, trvely později až 7 dní.
 Občane obnovovali v tyto dny vepomínky na staré báje o vláde Saturna,
 který vládl na světě před Jupiterem. Jeto době se říkalo zlatý věk.
 Tehdy si všichni lidé byli rovni a šťastně žili. Jo doba slav-
 ností veškeré sduy i nepřátelství bylo zastaveno, i otroci byli
 volní. Láni je nejen trali k hostinám, ale dokonce je otsluhovali
 a dávali jim dárky. Známí se počerovávali tuč svícemi / symbol
 radosti a světla / nebo malými hliněnými soškami, což byla připomín-
 ka dřívějších lidských obětí. Později se jako dárky dávaly šátky,
 líšce, párátko, žiše, ale také Zertovné verše. Křesťanská církev
 položila v tyto dny tradičních oslav nového života narození Ježíšovo.
 Naše dnešní vánoce mají v sobě z každé tradice kousek. Nezapomeneme
 na jmelí, místo zapálené jedle, sčkoliv se i o to děti někdy pokoušejí,
 máme stromečky se svíčkami, v duchu tradic římských stojíme vánoční
 stůl. Z křesťanské tradice u nás zobecnělo rčení „dostanu k Ježíšku."
 Tak tedy veselé vánoce a na zemi pokoj lidem dobré vůle....

ANTONIN MICHALIK TOM
SOUTENT

UŽ bych šel tak rád spát! Kám za těch pár mil roklí a hřebenem v nohou a ke všemu je tam nehoře teda kupodivu hodně sněhu. Loufám, že mě žádný psi děsit nebudou. Ale - já vám vo tom ještě povím. Nevím proč každěj ve vlaku říkal, že jede na Zlatý čno. Vlak je stejně všechny po cestě vatrousil a tak sme teď seděli daleko za poslední stanicí ve sněhus převraceli polena ve vohní a věřili, že ten louh z vody, rumu, smetí a čaje přivedene do varu. Bylo už zbytečný vyhlížet baterky a poslouchat kroky. Vypadalo to, že se kolem nás život i čas zastavil.

Pohnuli sme padlou břízou směrem k ohni - strom zapraskal a zůstal trčet mezi kamenama. Benův vajgl svítil ve sněhu - "počkej, poslouchej!" Z lesa, jako voč Hladovce, bylo slyšet takový divný pískání, pak ticho a znovu. "Krvavý koleno píská lesním skřítkám do kroku na okarínu," povídám.

Na seník to byl flák cesty, nemluvilo se a nikdo z nás vlastně ani nedověd říct co bylo tohle za pískání. Líiv, než se zakulím do spacáku a než mi začne bejt zima na hlavu, tak vždycky posloucheám, jak není nic slyšet. Ani nevím, možná už sem spal, ale jakotých znovu zaslech to pískání a cejtím, jak mi pes vlčák čuchá ke spacáku. Vyskočil jsem a zíral do tmy - Sen! Máme přece ten dobrý zvyk vytahovat žebřík nahoru na seno.

V neděli sme zířili přes hřeben a průseky byly úplně zavaleny sněhem. Alha se tady na severozápadní straně zapletla do horských sraků i do kamení. Jak tak vlečen nohy v tusím pochodu, vidíme před sebou krvavou psí stopu a pak v tý největší závěži zapsaly dva lovecký psy. A lovec nikde.

Řekám, že nás ze zálohy vočpráskne a ohafi si s náma poručej!

šust ale vyčuli k nám, byli pěkně zblázněly - krvaceli a loukali pomstěna, vódnym pohledem. Předběhli nás ke sroutku nad viřinou, kluci tam práve kolili.

Do sou voni, co je tady hledal ten lovec. Stratili se minulej týžden na nížecích. Hledal je po lese i v noci, pískal na ně, ale nic. Legte mi baterku a provaz, doveďte je do hájovny na nížecích. A gyby tam náhodou nikde netyl, přivážu je k toudě!

Řířli zase neděle a naše dlouhý zimní vačary torny stály vyrovnány za stolem - zrovna naproti hájnejm.

Našel jsem je tam ve čtvrtek. Ten s tím poraněným během zhas, byl už pořadně tuhej. Druhýho dává stará cohromačy, ale chlap se tu nevolal.

Tak to je celý - jdu spát, za chvíli zazvoní bučik, jen ten žebřík nemůžu dneska vytáhnout.

POSLEDNÍ NOC

Vítr se do nás opřel plnou silou teprve když jsme vyšli na zasněžený šumavský pláně. Už v uvozu na nádraží, kterým vedla na kost vyvrzlá cesta, jsme načávali na šílenný počasí, ale tam to byla ještě pořád legrace. Pláně se honil vítr, volně bez zábrán. Sníh, co v tom větru svištěl, musel bejt ještě před chvílí někde nad Aljaškou. Všechny krajčí světa okradl o jehly. A vítr, jakmile zahlídl naše ško-brtající postavy, zapadající po kolena do čerstvě nafoukaných závějí, nám hned bez meškání poslal na pozdrav tu svoji sněhovou návštěvku. Aby nám bylo jasné, s kým máme co dělat.

Nebyli jsme ani ještě v polovině plání a už toho měl každý z nás plný zuby. A ještě ve vlaku to všechno vypáčelo docela jinak. Načá-veli jsme sraubař klukům, který dneska nejeli. Ineska, oslavit poslední noc v roce! Takovou lahodu si nechat ujít! Strávit silvestra v našem campu nahoře na hřebenech,

Ale teď, když do nás švihel vítr a rozdíl mezi sněhulákama a námi se stále zmenšoval, záviděli jsme všem, který seděl doma a z kanape se koukají na televizi. Všem, co se nenechali nacytat na ž ty roman-tický básničky. Isí spřežení, rozumíš? Vinčestrovky a muži v kože-šinách, všechny kempy pod sněhem, všechny, rozumíš, balada normálně. Budou za náma stopy v hlubokým sněhu, jako když obcházíme svůj okruh pastí, rozumíš, senzace. A vůbec, silvestr v budou, umíš si to před-stavit? Kdo nepoječe bude slzet a trpce, to ti povídám.

A jak jsme se teď střídali v prošlapávání stopy, měřili jsme se pohledy mužů - skunků. Potězkávali jsme u boků zavččený těžký pěta-čtyřicítky. Kdybysme věděli komu přesně z nás se tyhle debilní sny zdály, tak jí čotal rovnou mezi oči. Nikdo by nevěřil, jak netrpě-livě jsme dneska vyhlíželi tmavoj črnf lesů. Pláně se zdály neko-nečný. A když se konečně ze sněhový tmy vyhouply první stromy, rozběhli jsme se k nim jako k chalupě s dočervena rozpálenou pecí.

Kmeny stromů vyočaly jako dlouhání voblečený do sláviatickejch dresů. Jednu pátku měli vohozenou sněhem, druhá byla ečrně vlhká. Udělali jsme ještě pár kroků od kraje lesa. Usárny se zádech držaly o větve stromů a sypaly nám za krk nový tuny sněhu. Ale nikdo z nás to už necítil. Každěj si našel nějakýho toho sečivanýho a opřel se o tu řerně vlhkou pátku. Začali jsme se rozkoukávat. A protože nějak daleko zase vidět nebylo, kochali jsme se pohledem na sebe. Byli jsme něcherný. Schazel nám fakt jen ten dřavej hrbec na hlavu a mrav místo nosu. To ale nebylo všechno, čeho jsme si všimli. Jeden sněhu-lák, kterým říkáme Štafle, si stejně jako všichni ostatní shodil tornu zee zac, ale chlebníker byl stále okširovenej. A jak okširovenej. To nás právě zaujelo. Chlebník byl celej vypouklej a Štafle ho svíral oběma rukama. Takovým tím způsobem, jakým držíme pytlík a desetí někdejšima vojíčkama.

Štafle, Človeče, to jsme teda z t be na větvi. Ty jseš takovej nezmar, že musíš hrát čutenou i v tornádu?" Řekl Monza, byl skrčenej mezi dvěma borovicema a tyhle věty byly vlastně první, které se po hočině zuřivýho mlčení mezi náma opět ozvaly. „Ne co táhneš prosím tě ten balón?"

Štafle něco odpověděl. Byla to dvě nebo tři slova. Zahuhňal je tak, že mu nikdo nerozuměl. Tak je musel opakovat nahlas a pěkně zře-telně. Ale nijak zvlášť nespíchal. Pamatoval si naše kojotí pohledy a potězkávání bouchaček. Lobře věděl, k čemu dojde, až řekne: To je ten meloun. Jak jsem vám o něm povídal." Kdyby tohle řekl před chvílí na pláních, měl to tutový. Každěj by do něj nasypel plnej zásobník clova. Protože, a tím melounem se to stoprocentně potrdilo, to nebyl nikdo jinej než Štafle, kdo nám celej tejden zpíval hity z čalekýho severu.

Bylo slyšet, jak si některej kluk odpliv do sněhu. „Človeče," řekl potom, „Čedok netuší, co v tobě má za poklad. Schválně, hned jak

tu svojí pomocnou školu, napiš na jejich osobní oddělení, jestli by tě nevzali jako náborového agenta, rozumíš, jo? S Čedokem za hranice vědeckých čín! Celá osada ti podpíše doporučení!

K opuštěné indiánské osadě, k nebezpečí sněžný slepoty, na kterou sedá vyzrát brejlema z březový kůry, rozumíš, jo, k nácheře polární noci, přidával Štafle ještě poslední kartu. My ovšem netušili, že je to eso. Teprva teď, když držel chlebník jak nečasovanou bombu, nám došlo, jak vysoká to byla karta. MELOUN! Povezu sebou meloun! Vsaďte se! Už jste baštili na silvestra melouna? Štafle si s každým z nás plácnul, ale my na tu sázku zaponěli. Když nám v hospodě vykládal o melounu v gypsovém krupíči, kterej schovává v chlaču jejich sklepe už od léta, nikdo ho nebral vážně.

Tak koukej, Štafle, my tě nevodprásknem. Teďa, zatím ne. Ale teď si pěkně navlíkneš usárnu a půjdeš první vobhlídnout ten náš okruh pastí pastí. O tu rachotu z prošlapávání cesty tě přeci nemůžeme připravit. Tobě nemusíme nic vykládat, ty víš, jak to na severu chodí. A kdybys potkal po cestě nějaký ležení indiů, řekni jim, ať postaví na kafe. Že se za tebou plouží divočinou šest perdů. A nezapomeň nás taky upozorňovat na různé zajímavosti krajiny.

Honza se vyhrabal od svého dvojáku vyhrátého a povídá ještě Štaflemu: A dávej přitom bacha na sněžnou slepotu, to je potvora.

Tak jsme vyrezili a Štafle šel první. Klopýtavě nám prošlapával cestu. Nebylo to pro něho vůbec lehký. Onín v lese nebyl vůbec uvalcováný větrem, jako na pláních. Štafle se bořil při každém kroku do kyprého prachu. Zbytečně se rozhlížel po nějaký schůdný cestě. Nebyla. Pod vysokou vrstvou sněhu si dávala dvacet i cesta, po který jezdí lesáci s gázama a kudy se stahuje dřevo dolů na pilu. Bořil se, padal, ale chlebník s tím melounem pořád svíral, jakoby mu někdo prozradil, že je v něm ukrytý tajemství jeho života.

Vítr dával pěkně zabrat vrškům stromů. Slyšeli jsme jak skřípou a praskají. Ale co to bylo proti pláním. Tady v lese byl vítr úplný beránek. Když se náhodou prodrál až k nám, z točil ledicím sněhem, chvilku s ním mával sem a tam a už koukal aby byl zase nahoře v korunách, kde to byla pro něj větší legrace. Potom fréza značky Štafle, co jela před náma, začala mluvit. Ovšem tak, že jsme naráz pochopili, že se stalo něco co jsme nechtěli.

Když se kouknete vpravo, tak zajisté neunikne veší pozornosti obrut. Kousek od něj je tábořiště říkej. Jezdíc tam někdy s kamarádem. Dále je možný na tom dubu rozložitým, pod kterým i jen žilka z Ironova rád prodlával, myslivčskou pozorovatelná, zvanou odborně kazatelna. Jeden můj kamarád z té pozorovatelný spadl dolů. Jenkrát se zasl, že si zlomil jen ruku. Před meloun chvíli jsem zjistil, že má něco i s hlavou.

Honza se podíval k tomu dubu co z něho splachtil dolů. Pak se podíval na Štafleho. Svíknul rukavicí a kotníkem klepnul do melouna. Dobry, tak vylez z té tchoří díry, nebo kama to zapd, řekl. A potom už to šlo jako to chodí mezi náma chodí vždycky. Každý z nás nějakou chvíli dělal frézu a vyhlížel přitom boudu. V té boudě je krb, kterej se celaj tajden těší jak bude v sobotu pěkně hořet. Bouda nemohla být a tsy nebyla daleko. Jenomže my jsme v tom větru kterej nás opravdu oslepoval, ve sněhu a tžě, pobíhali s blikajícím baterkama a nemohli jsme o naši boudu zavazit. Nebyla tu!

Odložili jsme torny, roztáhli se do rojnice a pořád ještě s vědomím, že jsme muži v kožešinách, kterým neublížil ani mráz v pětadvacátým roce nahoře na Yukonu, jsme prošli celaj vrcholek. Sem a tam a tam a sem. Potom ještě jednou a zase nic.

Mrazivej vítr porušoval všechny uznávený pravidla - čím více jsme se pohybovali, tím větší nám byla zima. Je to k nevíře, ale byl to fakt. Situace byla o to zoufalejší, že si každý z nás už meloval praskající polena v krbu. Štafle to začal znova odnášet. Aleli jsme, ale

Štafle na to neresagoval. Teprve, když už jsme chtěli všechno zavě-
sit, tak se ozval. A jak. Už jí DAM! zařval a nám se zdálo, že je
od nás kousek. Vůbec to nebyl kousek a Štafle musel tím pádem iřvat
jako ter, když v nás vzbudil ten dojes. Monza sebou při tom běhu
pořádně praštil. C něco zakopnul, ale ještě nás dohnal a k louči
se přikřtil mezi prvními.

Štafle už lámal suchý větve. Na březovym stole, kterej se nám ještě
nepodařilo zakotvit - pořád se klínkal - jakoby chtěl někam odplout,
hořela svíčka. A Štafle se usmíval, byl to zase on, co nám doma vy-
právěl jaká to musí být vlc, takovej život na severu. By se zase,
každěj zvlášť a potichu, styčeli na to, že jsme před chvílí kopiro-
vali z Jecha Londona jen to klení.

Před půlnocí rozepnul Štafle chlebačk. Monza mu podal nůž na ten
sádrovej obel. Ale nůž se v tu chvíli na nic nehodil. Meloun byl
v troskách. Štafle ňuchnul k dušičkě s řekl: Nezdá se vám, že to
trošku smrdí? Nám se to všem zdálo, ale řekli jsme, že vůbec ne,
že v řádným případě. Totiž je možný to, že byl třeba prasklej.
Nějak se skrže to nádre dostal vzduch a meloun knil, rozumíte?
Štafle si pořád ňuchel. A my řekli si se uklidni, že meloun je
bezvadnej, v lepším případě ani nemůže bojt. Až se nám ho podařilo
přesvědčit. Vzal si přeca jen Monzaovo nůž a vyrobil z těch tro-
sek melouna sedm utěhojen porci. Takže si někam ňuknout? za chvíli
je totiž půlnoc. Nevim, jak na ostatní kluky, ale na mě šly po
Štafleho slovech adloby. Meloun začinal páchnout přímo příšerně.
Vyšli jsme ven a nabyl tam vítr. Kopadšval sniž, klidně s tíže, jakoby
mal jít každou chvíli do dýchodu. Prosvětlila se. Stáli jsme před
budou a poslouchali, jak odněkud z volaj řáky, z vesnice mezi
lesema bylo slyšet zvony.

Tak šnoj řekl Štafle. Pousli jsme si. Bylo to děsný. Ale my řekli,
že je to Monza. A Štafle, i c tou skřivanou hubou, která mu dělal
přesně totěš conám, přímo řičil.....

.....

Jas sedim s kenerády, které tek volje znam
ze stolky z lamipátu elektrickou svíci nám,
větvičce sarku je tak usělá
bučlo z robota před chvílí ozněla.

Je pozdní večer, pozdní prosinec
já sedim tu s kenerády a zřim tu divnou več,
teplota venku k šestce už se třímí
a venku na ulici baravny sniž lež,
vločka modrá a oranžová zee
usadejí na okno a novoroční náledu teč tučí v nas.

Jedim a popijim vínko
jeř ukryvám ty, lepých tvarů salínko
a světlo mčlé nás všechny zalévá
gatě libté seka ředivá
a boty z plátku hliníku a šidlo cínová.

By teď vzpomínáme na ten čas
kdy sniž byl ještě býlí, ne jak kolomez,
kdy strozy byly živé, listí skutečné,
kdy chođit v městě bylo ještě-tenkrát bezpečné.

Však jinčhp už nebude ne čít
je tedy třeba na paměti mít,
že poslední je den dvanáctého měsíce
je Silvestr roku 2000 !!!

Wells Fargo

Ines už nízí kamsi v neob-
zírnu dále dny, kdy indi-
ni přepadali dostavníky,
kdy rachotily pušky hranič-
řů, kdy se hemžilo Sna Fran-
cisco dohledy ze všech
koutů světa. Ve skutečnosti
tomu není tak dávno, pouhých
sto dvacet let. Spojení vý-
chodu se západem bylo jedin-
nou budoucností tohoto území
a možností pronikání civili-
zace do pšenkových států.
Jen v úzkém pásu podél
východního pobřeží jezdily
primitivní vlčky. Léle na

západ byl jediným dopravním prostředkem kůň a kryté vozy přistáho-
valců.

Nýšlenka spojit východ se západem byla naléhavá a tak r. 1849 zalo-
žili pánové Wells a Fargo se svým společníkem n. Mac Kaynem a později
panem Butterfieldem dostavníkovou společnost, která jako první přiná-
šela život a civilizaci krajům teprve nedávno osídleným a dopravovala
tam nové průkopníky. Duší a mozky tohoto riskantního podniku byl pan
Wells a financérem pan Fargo a podporou americké vlády.

Trasa první cesty - tak zvané Severní - měla vést z Estavie přes St.
Louis, Missouri, Denver, indiánským krajem přes Ogden, Austin, Carson
do Sacramento a San Franciscu. Kraji, kde noha bílého muže nestála
dosud pevně, kde sarti číhala kolem cesty v tisícových počtech, kde
na muže Wells Fargo and Co. čekala práce a boj. Kraji, kde ještě vládli
zákon rudého muže, neschoučino se smířit s faktem, že bílý muž mu
bere zemi, kde od nepozatí byl pánem indián.

Zřízení linky expresní služby vyžadovalo mnoho pečlivých příprav.
Desítky stanic pro příjezdy bylo nutno zřídit na určeném trati, osadit
je spolehlivými lidmi, konsi - to vše museli lidé zaměstnaní u Wells
Fargo uskutečnit. Dostavníky vstoupily do historie prvního úseku.

V elké cesty z Estavie do St. Louis. První dostavník vedla s cestu-
jících a poštu, tažen třemi páry koní a na kozlíku vedla kočího sedli
dva ozbrojení strážci. Jvitání v St. Louis bylo triumfální a cele
město se přišlo podívat na statečné auto. Později společnost pokračoval
svou dopravu do North Leavenworthu a na jih do Memphis, dále do
Memphis, a Colgradem do Wyomingu a přes Utah do Kalifornie. Západ
byl spojení Irať Wells Fargo vedla cestami, po kterých se konaly dostav-
níky rozjíždět, kde bylo co nejméně překážek v cestě. Musela se čekat
opěrných bodů, pohraničních stát a pevnostek s posádkami vojska spo-
jených států. Indiáni Majanové a Pútové stále požívali tato území
za svá a nikdy neopominuli násilně ukončit dostavníckou cestu. V kra-
jích řídily bandy desperádů, toužících po majetku cestujících a hlavně
po zlatu, které společnost vozila ze zlatokopčských nálezů. do vý-
chodních bank.

V roce 1849 byl dostavník přepaden v Kalifornii, když vedl zlatu za
více než pět tisíc dolarů. Maskovaní banditi Fields a Belmont, známí
po celé Kalifornii jako bezohlední zabijáci, začali v kaňonu ze zálo-
hy ostřelovat kočího a stráž. Strhla se zuřivá bitka, ve které ne-
ohrožení strážci dostavníku i cestující se postavili na odpor a oba
bandity zneškodnili. Zpráva o smrti Fieldse a Belmonta z ruky posla
Wellsa a Farge se rozlétna po celé Kalifornii a zvýšila jen důvěru
k jejich práci. V nejistých dobách a v nejistém kraji dopravovali své
zásilky přesně a pravidelně, ačkoliv západ v letech 1849 - 50 byl
útočištěm vyvrhelů ze všech končin Spojených Států.

"Proč je dnes šerif tak zamklý?"
"Ale, minulý týden vylil pivo
a když je lízal z podlahy, zadřel
si třísku."

"Jak se máš?"
"Jako mandelinka."
"Co?"
"Žeru brambory a čekám až mě
přijdou sebrat."

Ze slaměné chýše vyběhne
uplakaná holčička a křičí:
"Já nechci bratříčka! Já
nechci bratříčka!"
Z okna vystrčí hlavu rozhorlená
matka: "Budeš žrát co ti dám
a basta!"

"Hele jak to že byl žije? Vždyť v novinách bylo, že ho v Africe
chytili lidožrouti?"
"To je fakt. Jenže když náčelníku viděl jeho obličej, tak vyhlásil
bezmasej den."

Tramp s trampkou jedou na kolech na chajdu a šlapou do kopce. Ona běduje:
"Slezme nebo vypustím duši."
"To víš a já jí zas budu dvě hodiny pumpovat."

"Prosím tě, Pete," ptá se svého šerifa Mykis, "proč nosíš pořád ten
špinavej svetr? To nemáš košili?"
"Ale, mám spousty - ale obě jsou náhodou v prádle."

..... a ještě něco z osadních přežbleptů...

- ... já s tebou jdu i kdybych měla jít sama!
- ... nejdřív pojedě ten co pojedě pozdějc.
- .. vem si raději špagát a jdi si hodit šavli!
- !.. půjdu si na boudu pro ešus, abych měl v čem jet na vandr.
- ... já se přece myl v tom potoce, jak tam nebyla voda.
- ... zdравej člověk zmijí přežití kousne.
- ... lidi už chodí po dvou - už neprší!
- ... celou zimu budu šetřit na peníze.
- ... tak jsem hledal ty prachy a nakonec jsem je našel v jižní kapse.
- ... je tam mezi stromama takovej divnej les.
- ... zmoknou nám keří větví / dříví na oheň/
- ... neprodáváte ten sprej, ve kterém je
vůně na smrad?
- ... byl tam takovej kravál, že by
se vzbudil i slepej.
- ... ten blbec chytrák, co jsem
s ním dělal, s tím pitomcem,
tak ten vůl...

ZATRAVEN
ZASE VE TEN
KALUCALEJ
KUCHA DA
NEJO DRO
SE SLAMOU SOKY 212 KAMNY...

NE DAL BY SIS TRUCHU
TEPLÝHO OVARU
S KRÉ NEM 2

Jsou věci, který i dnes, kdy lidé běžně chodí po měsíci, se nedají vysvětlit. Neplstí na ně žádná kybernetika a ani elektronicky počítač. "čednýpráštězů o existenci těchto věcí" je příhoda, kterou už se sarákalo a dole v potoka štěkal pes. Sníh vrzal pod podrážkami kamsd a to nám připomínalo, že tu je už přece jenom ta nůčerná, ale taky krutá zima. Určitě znáte ten kraj kde je semej kopoc, hned zase údolí a občas dřevěný, roubený chalupy. Je jich už málo, ale za to ty, co zůstaly, stojí za to. Na kopci, nad takovým údolím kde si to tublá Zbirožský potok, leží Ostrovec. V něm hospůčka, do které se chodí po dřevěný terase, pod kterou je pousta naštipnýho dříví a uvnitř je to semej poroh.

Nem jsme dorazili celí utrácení. Jak jsme pomalu roztávali, začali jsme ladit, ale struny nechtěly, nějsek hrát veselý melodie. Jazoby nám něco silnyho, co jsme neviděli, vohajbalo prsty na mollový melodie. No, řekli jsme si, zase bude jeden lyrickéj večer. Nevěděli jsme však, co nás vlastně čeká... V místnosti bylo přiseří, na zdi pravidelně cvakaly do zblbnutí pendlovky. Čas se pomalu vlekl. Před náma stále vysoká zeď a my ji nezohli překonat. Ta zeď nám bránila dostat se zpět k dobrá nálače. Atmosféra se pomalu stávala nesnesitelnou. Celá hospoda jakoby byla zakletá a my nezohli najít to, co by nás vysvobodilo.

Z ničeho nic povídá širka: "kluci, pojčte pěčky do plzně!" Každěj rozumnej musí uznat, že je to pěknejch pár kiláků, ale to nám nevačilo. Kolná, že právě tehle věta byla zařikávačlo, které nás zachránilo. Ihned se vrátile ztrecená nálače a kytary začaly hrát v E dur. Tu strašnou zeď jsme rozboursali na prach.

Okolo desáté jsme ušli první metry naší cesty. Věděli jsme ci nás čeká, bylo to však jediné řešení. Chrát nás přivítal proarzló osi v půl čtvrté a už nás nepustil. Speli jsme asi tři hodiny v nédražní čekárně a pak jsme jeli domč. Černá plzen nás vstřebela nevyspalé v neobvyklou dobu - bylo osm hodin ráno. všechny nás vřel hřelý myšlenky, že jsme překonali to nepřekonatelné v nás - to našpřirozené.

Stajně je to ale všechno divný.....

August T.Č. Stříbrná loka

.....

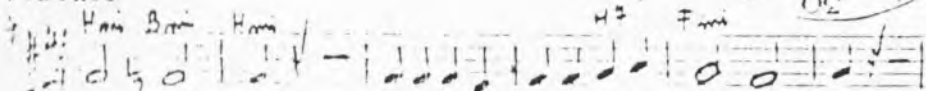
to zpívá hvězda	v předposlední řadě nabesného storu
to přináší vítr	s vůní bílých čálek
to nese vlna	zanechávajíc pár krápkýj na bělostném zřídle racka.
to mlčí les	do ticha stoletých přesliček
to píše měsíc	na černou tabuli tóně
to vandráknosí	ve svém teletí užditujíc kroky z nekonečnosti nepoznáného.

DIANA A PES.

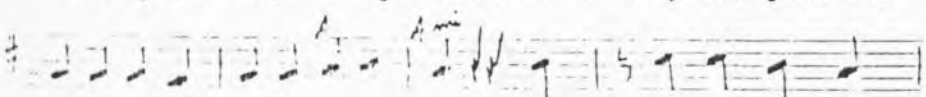
Oba a text: Kapitán Kříd

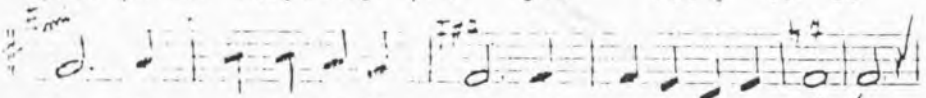
FOXTROT

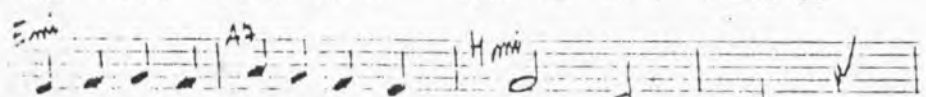
Měl jsem čas bylo něco kolem šestý šel jsem ven

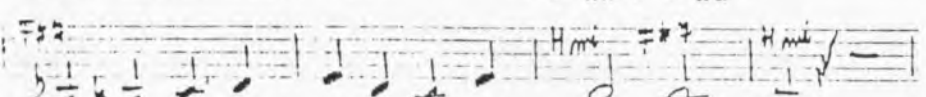
ejhle pohled za-šlavy pes jak velký te- le

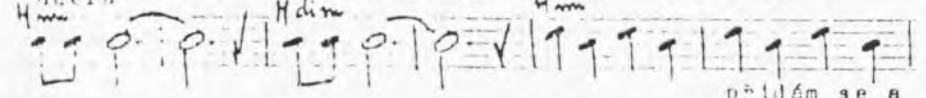
dce - rou ti-di-te-le krá-šel naší u-li-ci

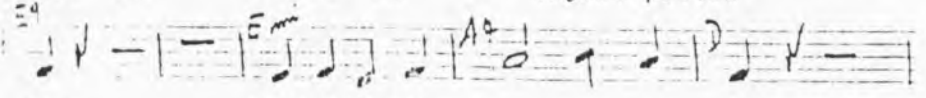
Do-ga by-la černo-šlutá ší - ha - - ná

dce- ra mě-la krásné jméno Di - a - - na

Di-u no Di-a no kejval prstem přidám se a

dem co s tím zihuným ho-va - dem

je to jen ně-má tvář

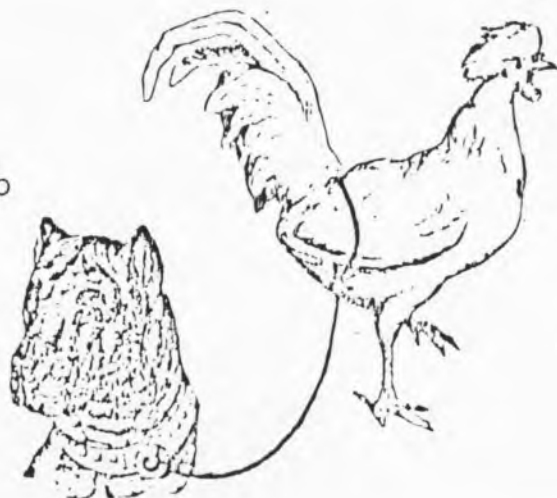
Měl jsem čas bylo něco kolem šestý
šel jsem ven ejhle pohled zajímavý
pes jak velký tele s dcerou řidiče
krášel naší ulicí
Doga byla černošlutá zihaná
dce- ra měla krásné jméno Diana

Diano... Diano...
kejval prstem přidám se a dem
co s tím zihuným hovadem
je to jen němá tvář

Nejsem škrob koupím psovi u řezníka
hovězí odlákám ho na flákotu
mám jen sedm páde dej sem třední hude
nech si tu svou svíčkovou
Vyletěl jsem z provozovny s monoklem
zasměšen před Dianou i před čoklem

Uááá... Uááá...
kup si radši šihuuhááá
není velkej jak piáno
Liáno Diáno

Měl jsem čas bylo něco kolem sedmý
šel jsem ven ejhle pohled zajímavý
chlup jak velký tele s dcerou řidiče
krášel naší ulicí
Maximálně znechucený od obou
sebral jsem se a vyčal se za dogou
jelikož jsem fanda kynologický
šel jsem s dogou do kina tof logický

HRDINOVÉ A HRDLOŘEZI

ZÁPADU

BILLY KID

Stalo se to prvního dubna roku 1878 ve vrocím kotli Nového Mexika. Sheriff Brand a jeho tři náměstci kráčeli k radnici Lincolnovou ulicí. Náhle se ozvala salva vystřelů z míst, kde stála stará zeď. Sheriff Brand padl mrtv střelen do zad. Také jeden z jeho pomocníků klesl. Ostatní dva uprchli.

Za zdí mezi zločinci propukla háčka kdo ho trefil. Náhle se přes plot přehoupala drobná chlapecká postavička. Hoch přeběhl ulici a sklonil se nad sherrifovou mrtvolou. Jak se shýbal nad mrtvým tělem, projela mu paží kulka. Jeden z sherrifových náměstků zahájil palbu. Chlapec se dal do běhu. Běžel o život, jak už to dělal několikrát od svých dvanácti let, kdy zabil prvního člověka. Tento hoch byl jeden z pověstných pistolníků. William Bonney alias Billy the Kid. Narodil se v New Yorku a když mu byly tři roky, odešel s rodinou na západ. Otec mu brzy zemřel a matka se provdala za horníka do New City. V drsném městě čerpal mladý William vzdělání na prašných ulicích. Se zájmem poslouchal vyprávění o muži, který se jmenoval Jesse James. Bezpochyby zatoužil dosáhnout slávy a pověsti svého idolu. Billy byl sice ještě chlapec, ale zabíjel bez varování a ze zodu. Nebyla v něm špetka smyslu pro fair play. Často také střílel z rozmaru či ze vzteku. V Camp Bowie zastřelil jednoho černého kováře pro pouhou nadávku. Životopisci Billyho kida se shodují v tom, že byl hbitý, krátný a měl nervy ze železa. Jednou ho prý chtěla tlupa mexičanů osidit při koupi zlata. Iři přestřelce jich kíd devět zabil a sám se zranění uprchl. Jindy poslal do věčných lovišť dva indiány za to, že ho nepozdravili. V sedmnácti letech měl na svém kontě patnáct mrtvých a stal se slavným a proslulým. Čdmsně za jeho dopadení zlákala maršála „atta Oereta. Kídovu stopu našli ve Fort Sumneru. Vylákali ho do tmy a maršál Oeret ho zastřelil. Muž, který zabil kida, se slávy nadočkal. Brzy byl sám zabít v přestřelce s mužem, který mu odklil peníze on je na něm vyzráchal....

BRATŘI DALTONOVÉ

Jedna z tzv. Bratrských tlup. V rodině bylo 15 sourozenců a všichni chlapeci se stali lupiči. Původně byli šerify a maršály, ale dostali se na špatnou cestu. Jejich poslední činem bylo přepačení banky v Coffeyvillu. Chyvatelé zahájili na lupiče palbu a když se kouř ze střelného prachu rozptýlil, byli členové tlupy, až na nejmladšího bratra Emmeta, mrtvi. Emmet byl odsouzen a dlouhá léta pobyl ve vězení. Jeho dívka Julie na něho čekala a po propuštění se ihned vzali. Emmet pak šel jako stavitel v Los Angeles. Když se roku 1939 natáčel film When the Daltons Ride / Když jezdili Daltonové/, spolupracoval Emmet Dalton na scéně filmu jako odborný poradce.

Fred

P S A N G I Š U M A V Y

Jedná se o osadu dosti vzdálenou od "Budějovického dění", nicméně jezdcí v rámci jihočeských teritorií a tak stojí jistě za to, zmínit se o ní v následujících řádcích. Zvláště ten z nás, kdo zavítal na svých trailech na Vimpersko a přílehlou Šumavu se s ní už jistě setkal. Zajímavé je, že osada, až letos slaví již 18. výročí svého trvání, založena byla v r. 1968 v Dolním Žandově, se skládá v současné době většinou z mladých kamarádů, kteří převzali tradici od svých starších parů. Tehdy byli zakládajícími členy Žalud, Koulín, Ráta, Vico, Jerrys, Miša, Jeník a šerif Borovičák, kteří s sebou tahali malého Šarčka.

Jezdilo se všude možné, ale přestože jejich osada byla z jihu, tyto cesty směřovaly hlavně na sever. Ale i přesto je bylo možno v této době často spatřit především u Otavy na Rybárně / S.O. Písek/ nebo na Židově strouze. Dobřími přáteli osady v těchto letech byla T.O. Orli Křídlo z Českého Krumlova, T.O. Jižní Kříž a T.O. Modrá Kotva z Budějovic, ale především a hlavně T.O. Tuláci Šumavy, pocházející, stejně jako oni, z Vimperka.

Po odchodu Borovičáka na vojnu se stal šerifem Jerrys. V roce 1977 se již začíná formovat nová osada, protože se "starých" osadníků již nikdo nejedil. Mezi prvními novými členy byl Fous, který nějakou dobu jezdil se Šarčkem sám a táhli tak osadu vlastně dále. Pak přišli Ráta, Krakonoš, Kasitán, Božiček, Melká, Miša, Kasilár a Princezna. Šerif v té době dělal Šarček, přestože byl nepladší, ale přesto měl nejvíce zkušeností. Když pak také musel na ten zelený vandr, zastoupil ho po tomto čas nejstarší osadník Ráta / 42 let/. Ale ve třiaosadesátém roce je již zase všechno při starém. Šarček se totiž skutečně vrátil za dva roky a ne za sedm, jak mu mnozí předpovídali....

Osada prošla novou obřadnou etapou, někteří členové přestoupili jinam a tak v současné době máme potkivac složení: Šarček, Fous, Kasilár, Pepa a Princezna.

Dobřími kamarády osady jsou stále Tuláci Šumavy, kteří jsou nyní rozšíření i o některé bývalé osadníky T.O. Vlčí Stopa či dřívější samotáře Žaka, Karfika....

Kromě výročních ohňů pořádá osada sem tam trampské narozeniny, rozlučkové a přivítací ohně a country byly občas spojené s lesní brigádou. Jen tak pro zajímavost - další se prý plánuje na únor. Osadníci tvrdí, že prý sami nic unikátního nejsou, ale již před jejich dlouhou výdrží klobouk dolů. A tak jen doufáme, že se všichni sejdeme na nějakém Grand potlachu na oslavě dvaceti letí....

S T A L O   S E   N A   O S A D Ā C H, i jinde.....

- Předposlední zářijový víkend byl v Klatovech ve znamení dalšího ročníku přehlídky trampských a country kapel pod názvem Šumavský pařez. Proběhl za účasti skoro desítky skupin, z nichž namátkou jmenujeme Cop, Duo Potemník, Kvakery, Roháče / z Lokte /, i budějovickou Náhodou...atd. Všem to báječně zpívalo, škoda jen, že nemohly přijet všechny původně přihlášené skupiny...
T.O. Fleming Star
- Ve stejný termín, se konalo na campu Tři smrky v krásném Rakoveckém údolí, setkání trampských ochotníků, kteří se sjeli na potlach Trampského divadla - 20.9.
- 27.9. proběhlo veselé společné řádění Spojených osad Stropnických.
- T.O. Yukon v tomtéž datu společnou vzpomínkou a skutečným ohněm uctila památku kamaráda Møgula, který nás předčasně opustil. Přestože od té doby uplynula již řada let - nezapomínáme. Konalo se v Chlunci u Č.B.
- Trampská svatba zpěvačky Náhody - Kikiny - s jejím vyvoleným kamarádem Besedou, se odbyla 6.10. v Perneku...
- Pavel a Matylda, kamarádi T.O. Třímetrové Vodopády, vstoupili na společnou stezku životem již 16.10. ale pravou trampskou svatbu si odbyli až 1.11. v seloonu na Letné ve Zlaté Koruně. Přestože akce proběhla spíše v užším kruhu kamarádů, nemělo to chybu...
- Stará čundrácká a voďácká hospoda v Třísově se zavírá. Tato zpráva každým z nás otřásla a tak není divu, že po celý říjen se trampovalo převážně v okolí Lívčího kamene a po čase zase ožily staré kempy na Náhodě. To vše jen proto, aby si toho kamarádi ještě na poslední chvíli užili. Je to škoda, ale co se dá dělat. Čáchází jeden z pamětníků nesčíslných trampských akcí. Jo, kdyby tak ty stěny dovedly vyprávět....
- 25.10. se konal výroční oheň T.O. Lesy, Ražiny a Počápy....
- 25.10. tomtéž zahojel slavnostní oheň při potlachu na Čertici u Hořic na Šumavě, kde T.O. Satan oslavila 6.výročí trvání osady. Volel T.O. kamarádů ze všech koutů - Brno, Praha, Alzeň, Karlovy Vary, Klatovy, Vimperk a především pochopitelně z Budějovic se bavilo při soutěžích: OHEŇVÁNÍ / 1. Boky Erik - El Sacramento, 2. Jimmy - T.O. Sosna/, LANUV BĚH / 1. Luča, 2. Bertík, 3. Hombro/, ŠTRCÍ / 1. Sumec - Liška, 2. Bob - Žába T.O. Souzraň, 3. Myška - Klokten/, HOI GR NOTEM / 1. Luča - Pavel, 2. Potůček - Ian, 3. Karel - Sam/, HAJÁK / 1. Karel, 2. Čára, 3. Seveřan/, PANICKÁ / 1. Pátešník, 2. Tapka, 3. Brok/ a IQ TEST / 1. Sumec, 2. Sam, 3. Pída. Celotýdenní špatné počasí se dokonce umoudřilo a tak LUC BĚHA, perfektně hrajícímu především Ryvolovky, nic nebránilo v produkci v táboráku. Největší úspěch ale asi stejně měla Myška se svými uhozenými hrami....
- Ale to už měla T.O. Satan další akci, když na svém kempu v Hovadí roklí u Rožmitálu, slavila křtiny malého Kalupínáka. Tak se šerif Piškot stará o rozrůstání a omlazování osady...
- T.O. Spící Hvězda na osedním kempu na Říčkách uspořádala presečí hody - 15.11

- V polovině prázdnin nás zaschočila nečekaná smrt kamaráde Tonyho Valenty z T.C. Zlatý Klíč, jemuž Wabi Ryvola připsal písničku Velikonoce lampáře Tonyho. Měl málo přes čtyřicet a rakovinu. Nezapomeneme!
- Ze zeleného vandru se vrátila spousta kamarádů tedy i my se připojujeme a Ahoj...
- 4.10. v Borčově nad Vltavou kamarádi Bolek a Lech oslavili s kamarády výročí svého vyskytnutí se. Šoda, že akce musela být přeložena z plánovaného Meschvile do místního saloonu...
- 1.11. vzplál narozeninový oheň Poupěte v Opařanech u Tábora. Pořádá T.C. Ročný Panč...
- 18.11. měl v Týně nad Vltavou recitál Wabi Laněk, kam jsme za ním navštívili zaj...
 - Jerif T.C. Spící Hvězda - Peňa - opustil lísek a přestěhoval se do Š. Rudčovic zasvětní oseačníky...
- 20.10. se pořádal 1. klubový trampský večer. Další v pořadí už 5. Večer trampské písně se konal 22.11. vše v Š. B.
- První prosincový víkend se má pořádat zimní stanování na kleti.

Redakce tímto uzavírá nejen toto číslo ale i další, v pořadí již třetí rok trvání čísla a děkuje všem svým příznivcům za vytrvalost a trpělivost s jeho existencí. Všem přeje jenom to nejlepší v novém roce a spousta splněných přání. Jen z vás, kdo má zájem o další pokračování tohoto plátnu, nechtějte zůstat do redakce do konce prosince deset Kč a nebo známek v této hodnotě, protože nám přeci jen výdaje na číslo rostou. Je to na celý rok. Jinak očekáváme pod stromčkem kupu vašich příspěvků a nápadů se zlepšit a jít dál. Uvažovali jsme se toto číslo učinit trochu světečnejší, jestli nepřidalo na náleže, tak na objemu určitě...

